

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobkyně **H.P.**, nar., bytem, , proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, se sídlem 170 34 Praha 7, poštovní schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím č.j. OAM-126/VL-18-PA03-R2-2009 ze dne 2.3.2012 žalovaný rozhodl ve věci mezinárodní ochrany žalobkyně, tak že se mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14 a) a a § 14 b) zákona č. 325/1995 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, neuděluje.

V odůvodnění uvedeno, že 24.2.2009 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, v níž uvedla, že je občankou Ukrajiny, ukrajinské národnosti a svoji totožnost doložila platným cestovním dokladem. Je svobodná, pravoslavného náboženského vyznání, má středoškolské vzdělání a nikdy nebyla ani v současné době není členkou žádné politické organizace. Nikdy proti ní nebylo ani v současné době není vedeno trestní stíhání. Na Ukrajině bydlela ve městě Volovec a pracovala 2 roky jako technolog a 6 let jako barmanka. Ukrajinu naposledy opustila dne 16.7.2003 poté, co při svém pobytu na Ukrajině měla autohavárii, při které zahynul její přítel. Jeho bratr a kamarádi ji vyhrožovali a vinili ji z autonehody. Byla jimi i napadena a vyhrožovali i její rodině, proto znovu odjela do České republiky. I poté měli dle jejích slov vyhrožovat její rodině. V České republice již jednou

žádala o udělení mezinárodní ochrany, avšak tato jí nebyla udělena. Obdržela správní vyhoštění a výjezdní vízum, ve stanovené době nevycestovala, požádala opětovně o mezinárodní ochranu a jako důvod uvádí, že v ČR má čtyři a půl roku českého přítele M.Ž., se kterým žije ve společném bytě a přeje si založit rodinu. V České republice pobývala již v letech 2000 – 2003. Má zde také práci a rodina jejího přítele si ji oblíbila. Napsala, že by se za přítele chtěla provdat.

Uvedeno, že součástí správního spisu je i kopie Rozhodnutí PČR ze dne 11.2.2007, o správním vyhoštění žalobkyně, kterým se stanoví doba dvou let, po kterou jí nelze umožnit vstup na území ČR. V protokolu o vyjádření účastníka řízení z tohoto dne jmenovaná kromě snahy odjet do ČR za prací neuvedla žádné závažné skutečnosti, které by ji přiměly Ukrajinu opustit. Také nezmínila nic, čeho by se měla obávat v případě návratu do vlasti. V tomto řízení ani nezmínila existenci žádné soukromé ani rodinné vazby, která by ji měla bránit ve vycestování z ČR. V odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedeno, že jmenovaná měla v ČR povolen pobyt do 28.8.2005. Nesplnila však povinnost hlášení změny pobytu, proto jí byl dlouhodobý pobyt předčasně ukončen a byl jí vydán výjezdní příkaz. Ten však nerespektovala, a dále zde pobývala bez oprávnění. V uvedeném řízení nebyla shledána žádná překážka pro její vycestování do země původu, což bylo doloženo závazným stanoviskem Ministerstva vnitra č.j. OAM-15-554/VL-2007 ze dne 11.2.2007.

V pohovoru ze dne 17.3.2009 žalobkyně sdělila, že na Ukrajině neměla potíže se státními orgány, soudy, policií, avšak v roce 2003 způsobila nehodu, při které zemřel její přítel. Jeho rodina jí vinu neodpustila a dělala ji problémy, proto odcestovala z vlasti do ČR, kde požádala dne 22.2.2007 o udělení mezinárodní ochrany. Její žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 2 azylového zákona a jmenovaná podala proti tomuto rozhodnutí správního orgánu žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě zamítl svým rozsudkem sp. zn. 61Az 19/2007 ze dne 13.6.2007. Dále žalobkyně v pohovoru potvrdila, že dne 28.1.2009 nabylo právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o zastavení řízení o její kasační stížnosti. Poté obdržela výjezdní příkaz a měla opustit Českou republiku, neboť jí bylo uloženo správní vyhoštění z území ČR na 2 roky. Jmenovaná si je vědoma skutečností, že na území ČR nemá povolen pobyt, avšak proti tomuto rozhodnutí se odvolala, a „její právník“ činí v této věci dané kroky. Následně požádala opětovně o udělení mezinárodní ochrany. Tentokrát jako důvod své žádosti uvádí, že by chtěla v ČR zůstat, protože zde má přítele, se kterým sdílí společnou domácnost a hodlá s ním založit rodinu. Od azylového řízení očekává „papíry“, aby zde mohla žít. To je vše, jiné důvody neuvedla. Případný návrat na Ukrajinu si neumí představit, sestra se provdala do zahraničí a rodina se odstěhovala.

Dále uvedeno, že správní orgán se blíže seznámil se svým rozhodnutím z prvního řízení o mezinárodní ochraně. V něm jmenovaná jednoznačně uvedla, že uvedenou autonehodu, při které zahynul její přítel, vyšetřovala policie, která ji označila za viníka, ale uložila ji pouze pokutu. Nebyla z ničeho obviněna a zmínila, že se od příteleva bratra na pohřbu dozvěděla, že se jí pomstí. Po týdně jí spolu s dalšími muži odvezl na neznámé místo, kde ji bili a mučili. Po dvou dnech ji z jejich držení vysvobodila matka se sestrou, které chtěly vše oznámit na policii, ale tomu žadatelka zamezila a nikde si neztěžovala, protože se obávala toho, aby se uvedení muži nemstili celé rodině. Proto se rozhodla opět odjet z Ukrajiny do České republiky. Současná žádost výše jmenované byla rozhodnutím ze 17.3.2009 zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, v platném znění, protože

dle názoru správního orgánu bylo v průběhu správního řízení objasněno, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je pouze její snaha o legální pobyt na území ČR s cílem žít zde se svým přítelem a založit si rodinu. Správní orgán konstatoval, že motivy vyličené jmenovanou svou podstatou nijak nesouvisí s některým z taxativně stanovených důvodů pro udělení azylu dle výše citovaného zákona, protože legalizace pobytu v souvislosti se záměrem dalšího pobytu na území ČR není důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu. Jmenovaná podle názoru správního orgánu v průběhu řízení neuvedla ani žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že by ji v zemi původu hrozilo nebezpečí vážné újmy z některého z důvodů uvedených v § 14 a) zákona o azylu. Dotyčná potvrdila, že neměla ve vlasti žádné potíže se státními orgány, soudy, policií a neuvedla ani žádné obavy v případě návratu do vlasti, které by bylo možno považovat za relevantní ve smyslu ust. § 14 a) zákona o azylu. Jmenovaná podala proti rozhodnutí správního orgánu žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji svým rozsudkem sp. zn. 63Az 20/2009 – 21 ze dne 8.10.2010 zamítl. Následně podanou kasační stížnost NSS svým rozsudkem č.j. 5Azs 60/2011 uznal jako oprávněnou, a věc vrátil zpět krajskému soudu. Krajský soud v Ostravě svým rozsudkem č.j. 63Az 20/2009 – 68 ze dne 9.11.2011 zrušil rozhodnutí žalovaného a věc vrátil tomuto orgánu k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku krajský soud v návaznosti na právní názor NSS konstatoval, že si správní orgán neopatřil dostatečné podklady pro svůj závěr, že žádost jmenované je zjevně nedůvodná z hlediska možného udělení mezinárodní ochrany. Dle závěrů krajského soudu se správní orgán bude zabývat tím, zda jsou tvrzení žadatelky věrohodná, zda příkoří, jemuž by měla být dle jejich slov na Ukrajině vystavena, dosahuje intenzity vážné újmy ve smyslu § 14 a) odst. 2 písm. b) zákona o azylu, a zda jí v případě návratu na Ukrajinu nadále hrozí skutečné nebezpečí této vážné újmy dle § 14 a) odst. 1 zákona o azylu, zda jsou státní orgány Ukrajiny schopny poskytnout žadatelce odpovídající ochranu a zda byla za daných okolností povinna jednání, jemuž měla být vystavena, ukrajinským orgánům nejprve oznámit. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 21.11.2011.

S ohledem na vázanost názorem krajského i Nejvyššího správního soudu přistoupil tedy správní orgán k pokračování řízení o udělení mezinárodní ochrany s výše jmenovanou.

V průběhu doplňujícího pohovoru dne 27.2.2012 jmenovaná zopakovala důvod, pro který naposledy opustila Ukrajinu. Měla problémy s bývalým přítelem, už na to nechce vzpomínat. Musela z Ukrajiny odjet, protože přítelův bratr se zabil při autonehodě a ji z toho obviňovali. Tak si to myslel její bývalý přítel, ale nebyla to pravda. Ten přítelův kamarád řídil opilý, a její vina to vůbec nebyla. Přítel chodil k její rodině a všem vyhrožoval, proto odjela. Myslela si, že když bude pryč, tak se to zlepší. To se ale nestalo. Kdy z Ukrajiny odjela, si už přesně nepamatuje, je to již dlouhá doba. Dne 24.2.2009 požádala jmenovaná o udělení mezinárodní ochrany proto, že zde měla přítele, se kterým vedli společnou domácnost. Samozřejmě zde má lepší život, a neví, co by na Ukrajině dělala. Měla zde dlouhodobý pobyt za účelem podnikání, který jí byl ale zrušen. Měla sídlo firmy a pobytu jinde, než skutečně bydlela. Všechny dopisy, které jí byly zasílány se tak vracely, proto jí byl pobyt zrušen. Nyní požádala o udělení mezinárodní ochrany proto, že zde má přítele a rodinu. Neví, co by dělala doma na Ukrajině a nevidí žádný smysl v tom, že by se tam vracela. V lednu 2009 se nevrátila zpět na Ukrajinu proto, že měla strach a byla by tam už úplně cizí člověk. Nechtěla, aby jí tam opět vyhrožovali. Nejde tak ani o ni, jako o rodiče a sestru, kterým by také vyhrožovali. Chtěla by tady žít a mít normální život. Narodil se jí syn, které má české občanství a nyní je rovněž těhotná. Má tady rodinu, přítelovu rodinu, která jí má ráda, má tady kamarády.

S přítelem se seznámila v baru, kde pracovala. Bylo to asi v roce 1996 nebo 1997. Asi v roce 2007 začali spolu žít ve společné domácnosti. Přítel se jmenuje L.D. a dělá ve stavebnictví. Nejdříve bydleli v podnájmu na v Brně, nyní bydlí v, Tam už bydlí asi 3 roky. Je to rodinný dům a patří někomu z přítelovi rodiny, ti bydlí v I. poschodí a ona s přítelem v přízemí. 25.6.2009 se jim narodil syn D. Příjmení má po žalobkyni, aby při cestování s ním neměla na hranicích potíže. *V rodném listu je ale samozřejmě jako otec zapsán její přítel.* Mělo by se jim narodit druhé dítě, je ve druhém měsíci těhotenství. S přítelem neuzavřela sňatek, protože ona k tomu nemá potřebné dokumenty. Už když se jí narodil syn, měla potíže kvůli tomu, že nemá pas. Průkaz žadatele o mezinárodní ochranu ji nechťeli nikde uznat. I když čekají už druhé dítě. Takovéto soužití ji vyhovuje. Přítel je rozvedený. Než se jí narodilo dítě, pracovala jako číšnice, stále zaměstnání ale neměla. Když jí vzali živnostenský list, neměla možnost stále pracovat. Předtím na živnostenský list podnikala, měla stánek s textilem, kde prodávala. Nikdy neměla na Ukrajině potíže se státními orgány, soudy ani s policií. Naposledy z Ukrajiny vycestovala legálně. Poprvé jela na voucher a pak už měla vyřízený pobyt, který si zajistila na české ambasádě na Slovensku. Asi v roce 2005 jí pak povolení k pobytu vzali a byla zde nelegálně. Následně poprvé žádala o azyl. Uvedla, že opustila Ukrajinu proto, že jí vyhrožoval bratr a kamarádi přítele, který zahynul při autonehodě, kterou měla dle jejich mínění zavinit. Neví ale, kdy se nehoda stala, už si to přesně nepamatuje. Je to dávno, nechce na to vzpomínat. Jak uvedla, ona neřídila. Dávali jí ale za vinu, že věděla, že kamarád je opilý a neměla ho nechat řídit. On pak zemřel přímo při té nehodě, žalobkyně měl lehké zranění. Tuto nehodu vyšetřovaly odpovědné orgány a závěr byl ten, že řidič byl opilý, měl několik promile alkoholu v krvi. Žalobkyně neřídila, takže vyšetřována a postižena nebyla. Bratr zemřelého vyhrožoval celé její rodině, že zabije celou rodinu. Vždy někam utíkali, k sousedům a pak volali policii. Oni je odvezli, ale třeba zase za dva týdny přišel opilý. Nikdy nebylo, že by byl zadržen na nějakou delší dobu. Jemu nikdo nic neudělal, měla na policii známé. Žalobkyně bydlela na malém městě, mělo asi kolem tisíce obyvatel. Jinde než na policii u nich v městečku si nestěžovala. Podle ní by to bylo ještě horší. Mohli by místo něho přijít jeho kamarádi. On stále chodíval, asi tak za půl roku, proto musela odjet pryč. Danou situaci neřešila přestěhováním v rámci Ukrajiny. Měla v České republice kamarádku, se kterou si dopisovala ještě ze školy. V té době každý odjížděl do Česka nebo na Slovensko. Nebyl žádný problém koupit si voucher, a potom si již vyřídila pobyt. Naposledy byla na Ukrajině asi před 8 lety. Byla u rodičů a posoudila tamější situaci jako bezperspektivní. Problémy tam neměla, ale neví, co by tam dělala, kde by našla práci. Kamaráda, který jí vyhrožoval, neviděla od doby, kdy poprvé odjela. Vůbec o něm nic neví. Ani když tam byla naposledy, ho neviděla. On není z jejich města, žije v Užhorodu, což je asi 90 km od nich. Ta nehoda se stala také v Užhorodu. On měl u nich ale kamaráda, který tam měl hotel a často tam jezdil. *Kromě existenčních potíží nemá v případě návratu žádné další obavy.* Nemohla by si najít práci, ale jinak neví, co by se mohlo stát.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že žalobkyně jako důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla snahu zajistit si tímto krokem legalizaci svého pobytu na území ČR, aby zde mohla žít se svým přítelem a dítětem a nemusela se vrátit na Ukrajinu, kde se obává jednání příbuzných a přátel bývalého přítele, jehož smrt při autonehodě dle jejich názoru zapříčinila.

Mezinárodní ochrana se podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany, shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody

pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. S poukazem na toto ustanovení přistoupilo ministerstvo jako správní orgán nejprve k hodnocení důvodů sdělných žadatelem v průběhu řízení o mezinárodní ochraně z hlediska naplnění důvodů pro udělení azylu.

Podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.

Podle § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podmínkou pro udělení azylu cizinci je skutečnost, že bylo přiměřeným způsobem prokázáno, že je pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod nebo se opodstatněně obává pronásledování pro některý z důvodů vyjmenovaných v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nelézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně vycházel v této souvislosti *především z jejich výpovědí, které učinila během podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 24.2.2009, pohovoru dne 17.3.2009 a doplňujícího pohovoru dne 27.2.2012. Dále vycházel z informací z přiložených informací cizinecké policie, především z Rozhodnutí Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Brno, Odboru pátrání a kontroly pobytu, č.j. SCPP-17-21/BR-OPK4-SV-2007 ze dne 11.2.2007, o správním vyhoštění jmenované, se kterým byla tato seznámena tímto orgánem již v řízení o tomto správním vyhoštění. Dále správní orgán shromáždil v průběhu správního řízení materiály ohledně politické a bezpečnostní situace o stavu dodržování lidských práv na území Ukrajiny, konkrétně z Informací Ministerstva zahraničních věcí ČR, č.j. 106362/2009 – LPTP ze dne 13.5.2009, č.j. 111193/2009-LPTP ze dne 29.7.2009 a č.j. 129871/2010-LPTP ze dne 19.1.2010. Správní orgán měl též k dispozici aktuální informace obsažené v databázi ČTK. Veškeré výše uvedené informace jsou nedílnou součástí spisového materiálu a v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu byla žadatelce poskytnuta možnost seznámit se*

s nimi dne 27.2.2012 v jazyce ruském. Situaci dle svých slov na Ukrajině zná, a není to pro ni nic neznámého.

Správní orgán na základě výše uvedeného konstatuje, že žadatelka v průběhu správního řízení neuvedla, žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno učinit závěr, že ve své vlasti vyvíjela činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Jmenovaná nebyla členkou žádné politické strany, ani se žádným podobným způsobem ve své vlasti neangažovala. Žadatelkou uváděné obavy z jednání lidí blízkých jejímu zemřelému příteli neměli žádnou souvislost s uplatňováním politických práv a svobod, tedy se zákonem stanovenými důvody pro udělení azylů dle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu.

Žadatelka neuvedla ani žádnou skutečnost nasvědčující odůvodněné možnosti pronásledování její osoby z důvodu rasy, pohlaví, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či politického přesvědčení, jak stanoví § 12 písm. b) zákona o azylu. Výše jmenovaná neopustila vlast na základě žádného ze shora uvedených důvodů. Takovým důvodem nemohou být ani její obavy z jednání soukromých osob, protože před takovými jsou schopny jej ochránit orgány a instituce v zemi jejího původu.

Žalobkyně v současném řízení uvedla, že důvodem jejího odjezdu z Ukrajiny v roce 2003 byla snaha vyhnout se případnému pronásledování bratrem jejího bývalého přítele, jehož smrt měla zavinit při autonehodě. Svoji opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany podala pouze z toho důvodu, že by si v České republice chtěla zlegalizovat pobyt, protože zde žije se svým českým přítelem a synem ve společném bytě, je těhotná a má zde práci a kamarády. K obavám ze svého návratu do vlasti uvedla pouze to, že sestra si vzala Maďara, matka se za ní odstěhovala do Maďarska a na Ukrajině již nikoho nemá. Jednoznačně také potvrdila, že od udělení mezinárodní ochrany očekává to, že dostane „normální papíry“, aby mohla v ČR žít. S přítelem, který se o ni postará, chce založit rodinu, v němž ji dle jejího názoru brání právě absence dokladů a vystavené výjezdní vízum.

Správní orgán žadatelčinu obavu z jednání bratra jejího bývalého přítele považuje za nevěrohodnou, protože k realizaci takových výhružek jistých soukromých osob není nutný návrat jmenované na Ukrajinu, a k takové reakci by si jí i další členy její rodiny jistě mohli vyhledat v ČR, resp. v Maďarsku. Z žádosti o pomoc se se svými problémy jmenovaná na Ukrajině na nikoho neobracela, protože se obávala reakce zmíněných násilníků. Z žadatelčina vyjádření (především jednání) tedy jednoznačně vyplývá, že svým problémům nedávala velkou důležitost a nepovažovala je za tak vážnou újmu pro svoji osobu, aby byla nucena vyhledat na Ukrajině pomoc. V opačném případě by se jistě nějaké pomoci v zemi svého původu snažila domoci a nespokojila by se s opakovaným odjezdem do ČR, pokud by na takovém kroku neměla jiný zájem.

Správní orgán má také *vážné pochybnosti o věrohodnosti v žadatelčiných výpovědích stran důvodů, které jí měly vést k odchodu z Ukrajiny a pro které by se měla obávat návratu do vlasti.* V protokolu o vyjádření účastníka řízení o správním vyhoštění ze dne 11.2.2007 jmenovaná kromě snahy odjet do ČR za práci neuvedla žádné závažné skutečnosti, které by ji přiměly Ukrajinu opustit. Také vysloveně zmínila, že se v případě návratu do vlasti ničeho neobává. Jmenovaná v tomto řízení ani nezmínila existenci žádné soukromé ani rodinné vazby, které by ji měly bránit ve vycestování z ČR. V současném řízení v žádosti uvedla, že měla na Ukrajině autonehodu, při které zahynul její přítel a vyhrožoval ji bratr za to, že

nehodu způsobila. Ještě v prvním pohovoru v současném řízení uvedla, že autonehodu způsobila, protože jí přítelova rodina vinu neodpustila. Policie podle jejího tvrzení autonehodu vyšetřila a označila ji za viníka, i když podivně v tomto kontextu působí, že byla potrestána pouze pokutou. V doplňujícím pohovoru uvedla, že si nepamatuje, kdy se nehoda stala, což je na pováženou a nejprve také uvedla, že měla problémy s bývalým přítelem proto, že jeho bratr se zabil při autonehodě. To je v rozporu s dřívějšími informacemi o oběti (přítel) a následném vyhrožování jeho bratrem. V průběhu doplňujícího pohovoru žadatelka dokonce uvedla, že nehodu nezpůsobila ona, protože vůbec neřídila havarovaný vůz. Ten měl řídit opilý kamarád a vinu za smrt jejího přítele jí dával jeho bratr s kamarády jen proto, že měla opilci zamezit v řízení automobilu. Nesmyslně v tomto směru působí žadatelčino dřívější tvrzení o tom, že nehodu měla vyšetřovat policie, označit ji za viníka a dokonce pokutovat. V doplňujícím pohovoru byl podle jejích slov označen za viníka nehody opilý řidič a ona tak nijak postižena nebyla, protože neřídila. Nehledě k tomu, že v protokolu o vyjádření účastníka řízení o správním vyhoštění ze dne 11.2.2007 jmenovaná kromě snahy odjet do ČR za práci neuvedla žádné závažné skutečnosti, které by ji přiměly Ukrajinu opustit. Také nezmínila nic, čeho by se měla obávat v případě návratu do vlasti. Nedává smysl ani to, že se obává o osud své rodiny, ale pouze v případě jejího návratu na Ukrajinu. To i přesto, že matka a sestra nyní pobývají v Maďarsku. V závěru doplňujícího pohovoru dokonce nezmínila ani žádné obavy z návratu na Ukrajinu, kde se ani při poslední návštěvě před 8 lety s násilníkem nesetkala. Byla u rodičů, a posoudila tamější situaci jako bezperspektivní. Problémy tam dle svých slov neměla, jen se obává toho, že by tam nenašla práci. Vysloveně tedy uvedla, že kromě existenčních potíží nemá z případného návratu na Ukrajinu žádné další obavy.

Jmenovaná jednoznačně potíže se státními orgány Ukrajiny vyloučila a tvrdila pouze, že před odjezdem z Ukrajiny měla potíže s jednáním zmíněných soukromých osob. K tomu pak správní orgán uvedl, že v Informaci MZV ČR č.j. 111193/2009-LPTP ze dne 29.7.2009 je uvedeno, že Ukrajina je demokratickou zemí, jejímž občanům nehrozí diskriminace či pronásledování z důvodu jejich názorů, ani dlouhodobého pobytu v zahraničí. Na Ukrajině nedochází k pronásledování osob z azylově relevantních důvodů. V případě poškození se může občan obrátit na příslušné orgány, protože taková pomoc je vymezena ukrajinským zákonodárstvím. Takové závěry ostatně potvrzuje i Informace MZV ČR č.j. 129871/2010 – LPTP ze dne 19.1.2010, dle které má občan Ukrajiny v případě potíží s trestnou činností možnost se obrátit na příslušné odbory ukrajinského ministerstva vnitra i v případě neoprávněného postupu policisty. I když je v tomto kontextu zmíněna i vysoká korupce, která pronásleduje ukrajinské občany ve vztahu k místním úřadům, je tato možnost pro ukrajinské občany přístupná. V zemi působí nevládní organizace a ombudsman, který může tyto záležitosti řešit. Od roku 2003 jmenovaná nebyla se zmiňovanými násilníky v kontaktu a žádné potíže s nimi neměla a nelze tedy bez dalšího předpokládat potíže s nimi v budoucnu na Ukrajině. V případě takové situace nelze než odkázat na výše uvedenou pomoc ukrajinských orgánů, nevládních organizací či ombudsmana.

Správní orgán s ohledem na postup žadatelky shledal, že tato podala svou žádost o udělení mezinárodní ochrany s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. O účelovosti postupu jmenované svědčí dle názoru správního orgánu především skutečnost, že jmenovaná měla od svého příjezdu na území ČR nebo celou dobu možnost se svobodně pohybovat, vejít do kontaktu se zástupci státních orgánů České republiky a požádat tak i o mezinárodní ochranu, pokud by o to měla skutečný zájem a cítila se jakýmkoliv způsobem ohrožena ze strany orgánů země své státní příslušnosti. *Ona ovšem využila této možnosti až po*

několikaletém a opakovaném pobytu a podala svoji první i opakovanou druhou žádost až poté, co byla zadržena českou policií kvůli nelegálnímu pobytu na území a po vydaném rozhodnutí Policie ČR o správním vyhoštění. Účelovost podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. snahu legalizovat si pobyt v ČR, potvrdila přitom v průběhu řízení přímo i sama jmenovaná svým tvrzením, že by zde chtěla zůstat legálně, žít se svým přítelem a synem, českými občany. Za důvod svého odchodu ze země, jejíž má státní občanství, pomine-li správní orgány již výše zmíněné obavy z jednání člověka toužícího po pomstě za neúmyslnou smrt svého bratra, neoznačila žádné jiné důvody. Správní orgán zdůrazňuje, že pro potřeby úpravy pobytu cizinců na území ČR slouží instituty obsažené v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, v platném znění, již měla žadatelka ve věci jí tvrzeného zájmu o trvání jejího pobytu na území ČR využít. Prostřednictvím řízení o udělení mezinárodní ochrany nelze obcházet instituty obsažené v tomto zákoně. V této souvislosti správní orgán upozornil i na rozsudek NSS č.j. 7Azs 117/2004 ze dne 18.11.2004, ve kterém se uvádí, že „azylové řízení je zcela mimořádný institut sloužící k ochraně cizinců, kteří pocítují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi původu. Prostřednictvím azylového řízení tak nelze žádat o legalizaci pobytu v ČR, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje, konkrétně zákon č. 326/1999 Sb.

Správní orgán tak neshledal, že existují důvodné obavy z toho, že by dotyčná mohla být na Ukrajině, zemi své státní příslušnosti z azylově relevantních důvodů pronásledována nebo že by tomu tak mohlo být i v budoucnu. V průběhu řízení tedy nebylo prokázáno, že by jí byly jmenovanou uváděné potíže vyvolány některým z důvodů taxativně vyjmenovaných v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu.

Správní orgán rozhodující ve věci tak na základě provedeného správního řízení shledal, že žadatelka nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu, v platném znění a azyl neuděluje.

Podle ust. § 13 odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo 14, azyl za účelem sloučení rodiny i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12. Podle § 13 odst. 2 zákona o azylu se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny dle § 13 odst. 1 zákona o azylu rozumí manžel azylanta, svobodné dítě azylanta mladší 18 let, rodič azylanta mladšího 18 let nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 10. Podle § 13 odst. 3 zákona o azylu je předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželů azylanta trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Podle § 13 odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již azylant manžela žijícího s ním na území ČR, nelze udělit azyl za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem azylanta. Žadatelka o udělení mezinárodní ochrany nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu.

Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů. Správní orgán podrobně posoudil žadatelčinu zdravotní, rodinnou a sociální situaci. Na základě údajů sdělených žadatelkou v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany správní orgán nezjistil žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

Vzhledem k tomu, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, správní orgán současně posoudil, zda cizinka nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany, jak je uloženo ustanovením § 28 zákona o azylu.

Dle § 14 a) odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, kdy mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14 a) odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Původcem vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před vážnou újmu. Za vážnou újmu se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z vážné újmy vztahuje pouze na část území státu.

Správní orgán při posouzení doplňkové ochrany výše jmenované vycházel v této souvislosti především z jejich výpovědí uskutečněných během řízení, z materiálu poskytnutých cizineckou policií a z materiálu ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na území Ukrajiny.

Po posouzení žadatelčích výpovědí nedospěl správní orgán k závěru, že by žadatelce byl na Ukrajině uložen trest smrti, či ji vykonání tohoto trestu hrozí.

Na základě výpovědi jmenované rovněž není důvod se domnívat, že by žadatelka mohla být v případě návratu do vlasti vystavena mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Správní orgán při interpretaci pojmu „nelidské nebo ponižující zacházení či trest“ vycházel z rozsudku Evropského soudu pro lidská práva. Podle těchto rozsudků pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech. Aby bylo možno pokládat trest za „ponižující“ a aplikovat na něj čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, musí ponižení a pokoření, které jej provázejí dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž hodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Při posuzování této otázky vycházel správní orgán především z výpovědí žadatelky, ve kterých se jmenovaná nezminila o žádných vážných potížích, které by měla před svým odchodem na Ukrajině a které by nemohla řešit s orgány či institucemi ve své vlasti. Odešla do ČR v roce 2003 zcela dobrovolně a bez potíží a na Ukrajinu se i v letech 2000 –

2003 bez problémů vracena a následně i vycestovala. Na základě zmíněných žadatelčiných výpovědí je správní orgán přesvědčen, že jmenovaná odešla z vlasti z důvodů ryze osobních a že svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR podala pouze ve snaze o legalizaci svého dalšího setrvání na jejím území. K tomu je nutno zmínit i celkovou výše zmíněnou nevěrohodnost žadatelčiných tvrzení o důvodech k jejímu odchodu z Ukrajiny a o obavách z návratu do vlasti. Dle přiložené informace Ministerstva zahraničních věcí ČR z 19.1.2010 má občan Ukrajiny v případě potíží s trestnou činností možnost se obrátit na příslušné odbory ukrajinského Ministerstva vnitra i v případě neoprávněného postupu policisty. V zemi působí i ombudsman, který může tyto záležitosti řešit. K tomu správní orgán dodal, že na základě výše zmíněných informací může žadatelka v případě potíží se soukromými osobami požádat o pomoc orgány a instituce, které k tomuto účely na Ukrajině působí.

Jmenované také nehrozí vážná újma z důvodu svévolného násilí, které by mohlo vyplývat z mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

Správní orgán se také zabýval soukromou a rodinnou situací jmenované. V současném řízení totiž uvedla, že zde má přítele pana Miroslava Žaroskyho, se kterým žije ve společném bytě s jejich synem a očekává narození dalšího dítěte, což považuje za překážku ke svému vycestování z ČR.

Především je nutno konstatovat, že žalobkyně v pohovoru dne 17.3.2009 uvedla, že se svým přítelem bydlí ve společném bytě již 4,5 roků, což tedy znamená od konce roku 2004. Nelze tedy předpokládat, že by v řízení o správním vyhoštění v únoru 2007, kdy se jednalo o její bytí na území ČR, neuvedla tak závažnou skutečnost, jakou je sdílení společné domácnosti s českým občanem. Nelze ani předpokládat, že by v řízení o správním vyhoštění neuvedla ani tak závažnou skutečnost, jakou bezesporu je její obava z návratu na Ukrajinu kvůli pomstě bratra zemřelého přítele, když jí v prvním řízení o mezinárodní ochraně v roce 2007 také uvedla. To ovšem v případě, pokud by se skutečně tato událost stala tak, jak ji popsala. Svědčí to o celkové nevěrohodnosti jejich výpovědí a spekulativnosti jejich tvrzení. Bezesporu zajímavá je také skutečnost, že nájemní smlouvou na byt v Brně,, kde by měli oba jmenovaní bydlet ve společné domácnosti, uzavřela jako nájemce jmenovaná a nikoliv její přítel, i když pronajímatelem by měli být jeho příbuzní. Jmenovaná se seznámila a navázala vztah s jmenovaným přítelem v ČR v době, kdy jim oběma muselo být známo, že pobyt cizince na našem území se řídí jistými pravidly, jejichž porušení znamená nucené vycestování do země původu. Jmenovaná zde pobývala dlouhodobě bez oprávnění, s výjimkou doby, kdy byla účastnicí řízení o mezinárodní ochraně, nerespektovala rozhodnutí správních orgánů ČR a mařila jejich výkon. Nelze tedy její jednání považovat za postupnou integraci do společnosti. Jmenované se zde v roce 2009, tedy v době, kdy dlouhodobě neměla vyřešené náležitosti svého pobytu, narodil syn Denis, o kterém tvrdí, že je i synem jejího přítele pana M.Ž., občana ČR. Jednoznačně uvedla, že má její příjmení proto, aby při vycestování s ním neměla na hranicích potíže. Uvažuje tedy s jeho vycestováním a má v úmyslu s ním také takové cesty podstoupit. V rodném listě je jako synův otec zapsán pan Ž. V současné době je žadatelka ve druhém měsíci těhotenství, čeká tedy narození druhého dítěte. S přítelem neuzavřela sňatek proto, že k tomu nemá potřebné dokumenty. Už když se jí narodil syn, měla potíže kvůli tomu, že nemá cestovní doklad, což se nepokusila nijak řešit. Když nyní čeká už druhé dítě, tak stále v tomto směru nic nepodnikla. K tomu jednoznačně uvedla, že jim to tak s přítelem „prostě vyhovuje“. To správní orgán považuje za

další známku neochoty zajistit si pobyt v ČR v souladu se zákonem o pobytu cizinců a splnit tak podmínky k dalšímu pobytu.

Správní orgán na základě skutečností sdělených žadatelkou neshledal, že by její vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, neboť jak vyplývá z usnesení NSS č.j. 2Azs 66/2008 ze dne 8.1.2009 „...*rodinné vazby v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14 a) zákona o azylu, přičemž stěžovatelčin poukaz na čl. 32 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod nevznáší do tohoto posouzení nic normativně nového, když tato ustanovení pouze vyjadřují respekt české veřejné moci k rodině a rodičovství a chrání rodinu před nuceným odebráním dětí rodičů či před omezením rodičovských práv, což jsou však situace, o než ani podle kasační stížnosti nejde. Zároveň je třeba konstatovat v souladu s právním názorem vyjádřeným např. v rozsudku NSS ze dne 28.11.2008, sp. zn. 5Azs 46/2008, že rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu či rozhodnutí o neudělení azylu ani doplňkové ochrany v situaci, kdy žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, samo o sobě nevylučuje pobyt takového cizince na území ČR, jsou-li k tomu dány rodinné důvody, tuto otázku je však třeba řešit dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů. Rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany tedy nemůže být samo o sobě v rozporu se základním právem cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života, i když by realizace takového práva předpokládala jeho pobyt na území ČR. V takovém případě tedy není ani relevantní důvod pro to, aby správní orgán rozhodující o azylu či správní soud přezkoumávající takové rozhodnutí upřednostňoval ve smyslu čl. 10 Ústavy ustanovení stěžovatelkou uváděného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, Úmluvy o právech dítěte či jiných mezinárodních smluv zakotvujících právo na soukromí a rodinný život, či základní práva dítěte před ustanovením soudního řádu správního či zákona o azylu, neboť žádná kolize mezi těmito normami za daných okolností nenastává. Jiná by byla situace tehdy, pokud by na základě skutečností, které např. nastaly až po rozhodnutí správního orgánu ve věci mezinárodní ochrany, bylo třeba předejít situaci, které se právě zákon o azylu snaží zabránit, tedy pokud by i v případě krátkodobého pobytu stěžovatelky v zemi původu hrozilo porušení zásady non – refoulement zakotvené v čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků či porušení jejich základních práv dle čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tzn. že její život či osobní svoboda by byly v zemi původu ohroženy na základě její rasy, náboženství, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení, nebo pokud by zde bylo reálné nebezpečí, že by byla v zemi původu zbavena života nebo vystavena mučení, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení. Pouze na takovou situaci skutečně dopadá judikatura, jež umožňuje přednostní aplikaci mezinárodních smluv před vlastními zákony...“.* Správní orgán je přesvědčen, že zákon o azylu nemůže sloužit jako náhradní prostředek k řešení problému, do kterých se jmenovaná dostala vlastní vinou, na místo odpovídajících prostředků právního řádu, které jsou k takovému účelu určeny, zejména když ji ve vlasti nehrozí žádné azylově relevantní nebezpečí a jmenovaná tam bez obav může vycestovat.

Ve včas podané žalobě žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného č.j. OAM-126/VL-18-PA03-R2-2009 z 2.3.2012, domáhala se zrušení tohoto rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Uvedla, že dle jejího názoru žalovaný nepostupoval v souladu s ust. § 2 odst. 1 a 4 zákona č. 500/2004 Sb. (správní řád), nepostupoval dle § 3 správního řádu, když nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nepostupoval dle § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, kdy nezjistil všechny okolnosti pro ochranu veřejného zájmu a nepřihlédl ke

všemu, co v řízení vyšlo najevo, nerespektoval § 68 odst. 3 správního řádu, když nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci a nevedl řízení tak, aby posílil důvěru žalobkyně ve správnost jeho rozhodování a napadené rozhodnutí nepovažuje žalobkyně za přesvědčivé. Správní orgán zjištěný skutkový stav také nesprávně právně kvalifikoval tím, že nepřihradil faktickou skutkovou podstatu zákonné skutkové podstatě pronásledování upravené v ust. § 12 zákona o azylu.

Dle žalobkyně si správní orgán neopatřil řádné podklady pro tuto část výroku rozhodnutí a odůvodnění neobsahuje objektivní hodnotící úvahu ohledně situace žalobkyně v případě nuceného návratu na Ukrajinu. Domnívá se, že žalovaný si za účelem zjištění skutečného stavu věci neopatřil podklady potřebné pro rozhodnutí, a to i ve vztahu k odůvodnění výroku rozhodnutí o nevztažení doplňkové ochrany ve smyslu § 14 a a § 14 b) zákona o azylu a že výrok napadeného rozhodnutí v této části není patřičně odůvodněn.

Žalobkyně uvedla v žalobě, že v řízení před správním orgánem podrobně popsala všechny skutkové okolnosti, které podle jejího mínění odůvodňují udělení azylu dle ust. § 12 nebo § 14 či doplňkové ochrany podle ust. § 14 a) zákona o azylu. Podle zákona o azylu se za pronásledování považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. *Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*

Z uvedeného plyne, že nositeli pronásledování nemusí být nutně přímo složky státní moci, ale i soukromé osoby, skupiny osob či nelegální struktury za podmínky, že jejich jednání nese znaky pronásledování ve smyslu § 2 odst. 8 zákona o azylu a vztah státní moci k jednání těchto osob je výše popsaného charakteru. Důvody, které žalobkyně objasnila v průběhu správního řízení, jsou dle jejího názoru subsumovatelné pod skutkovou podstatu pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu.

Přestože existují určité rozdíly v rozhodování soudů v jednotlivých státech, *všeobecně je přijímán názor, že původcem pronásledování mohou být i nestátní subjekty – v případě, kdy stát odmítne občanovi poskytnout ochranu, resp. není schopen tuto ochranu poskytnout.* Takové pojetí pronásledování může být rozhodujícím faktorem pro přiznání postavení uprchlíka mimo jiné v případech, kdy osoba žádá o přiznání tohoto postavení z důvodu na ní páchaného násilí.

Policie v zemi původu žalobkyně není schopna poskytnout ji náležitou ochranu, panuje v ní chaos, korupce a klientelismus. Složky policie neumí s takovými případy násilí nakládat, resp. je často vůbec neřeší. Nevládní organizace zabývající se na Ukrajině pomocí obětem násilí nemají pro účinnou pomoc odpovídající podmínky, mimo to bývají pracovníci těchto organizací mnohdy vystavováni výhrůžkám, zastrašováním či dokonce fyzickým útokům, pokud jejich práce zasahuje do zaběhnutého stavu věci. Existence úřadu ombudsmana sama

o sobě není zárukou toho, že bude žalobkyně na Ukrajině v bezpečí, tato instituce nemá kompetence k tomu, aby jednotlivým osobám poskytovala ochranu.

Žalobkyně nesouhlasí s tvrzením správního orgánu, že svou žádost podala proto, aby se vyhnula hrozícímu vyhoštění. Důvody, pro které svoji žádost podala, jsou reálné a správní orgán neprokázal, že by tomu tak nebylo. Žalobkyně má obavy, že by v případě jejího návratu na Ukrajinu ji hrozilo pronásledování ze strany subjektů, kvůli nimž svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany podala, nebo že by byla z jejich strany minimálně vystavena skutečnému nebezpečí vážné újmy. Domnívá se, že žalovaný si za účelem zjištění skutečného stavu věci *neopatřil dostatečné doklady potřebné pro rozhodnutí, a to ve vztahu k odůvodnění výroku rozhodnutí a nevztažení doplňkové ochrany ve smyslu § 14 a zákona o azylu.*

Žalovaný dále nedostatečně zkoumal faktickou situaci žalobkyně. Správní orgán v rozhodnutí uvádí, že pro legalizaci pobytu je třeba využít možností zákona o pobytu cizinců. Délka pobytu žalobkyně v České republice, skutečnost, že má s českým partnerem dítě a čeká druhé, a rovněž i stupeň integrace považuje žalobkyně za okolnost zvláštního zřetele dle § 14 zákona o azylu, a to v kontextu jejich potíží na Ukrajině.

Domnívá se proto, že **žalovaný nezkoumal důvody pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu, přičemž tyto za daných okolností zkoumat měl.**

Správní orgán si **neopatřil řádné podklady pro výrok rozhodnutí a odůvodnění neobsahuje objektivní hodnotící úvahu ohledně situace žalobkyně v případě nuceného návratu na Ukrajinu. Žalovaný se měl proto zabývat otázkou, zda žalobkyni v případě návratu na Ukrajinu z tohoto důvodu nehrozí jednání popsané jako pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu či skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14 a) zákona o azylu, případně zda nesplňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu.**

Udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu je vázáno na objektivní přítomnost pronásledování jako skutečnosti definované v § 2 odst. 8 zákona o azylu nebo na odůvodněný strach z této skutečnosti, a to v obou případech v době bezprostředně následující po odchodu ze země původu. Doplňková ochrana se naopak vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele o azyl do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase (viz též rozsudek NSS ze dne 3.3.2004, č.j. 2Azs 12/2004 – 40). V této souvislosti nutno zdůraznit, že význam odůvodnění rozhodnutí spočívá v tom, že má přesvědčit účastníky řízení o správnosti rozhodnutí a postupu správního orgánu. Proto výrok rozhodnutí o neudělení doplňkové ochrany považovala žalobkyně za *nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.*

V písemném vyjádření k žaloby žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Plně odkázal na správní spis, zejména na vlastní výpovědi žalobkyně a na napadené rozhodnutí. Správní orgán po provedeném řízení neshledal, že by obavy žalobkyně odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany v některé z jejich forem. Především tyto nesouvisí se žádným z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu a rovněž ani pro případ jejího návratu do vlasti nelze hovořit o hrozbě skutečného nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14 a) téhož zákona. Žalovaný správní orgán si i v tomto směru obstaral dostatečné množství relevantních podkladů, se kterými

byla žalobkyně seznámena a měla možnost se k nim vyjádřit, případně navrhnout doplnění. Tvrzení žalobkyně o neschopnosti ukrajinské policie poskytnout ji ochranu nelze než považovat za nedůvodné, jí reálně nepodložené spekulace. Je třeba zdůraznit, že pokud se někdo domáhá mezinárodní formy ochrany, měl by především důsledně využít možnosti ochrany země svého původu.

V situaci jmenované neshledal správní orgán ani existenci důvodu hodného zvláštního zřetele. Zákon o azylu slouží předně k ochraně osob pronásledovaných v zemi původu. K úpravě svého pobytu i soužití s druhem a dítětem musí jmenovaná využít především institutů zákona č. 326/1999 Sb. Ostatně jmenovaná dne 9.5.2012 podala žádost o povolení k trvalému pobytu na území ČR.

Odůvodnění § 14 a) zákona o azylu je dle názoru žalovaného rovněž dostatečně odůvodněno a podloženo relevantními informacemi. Z nich vyplývá, že neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu nehrozí po návratu do vlasti žádné nebezpečí ze strany státních orgánů ani soukromých osob. V případě obtěžujícího jednání vůči své osobě se žalobkyně může ve vlasti domáhat svých práv a obrátit se na kompetentní orgány. Žalovaný tedy nemohl dospět k závěru, že by žalobkyni v případě návratu na Ukrajinu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, a že by z tohoto důvodu byly splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Navrhoval tedy zamítnutí žaloby.

Skutkové a právní zhodnocení soudu:

Krajský soud v Brně uvádí, že všechny skutková zjištění, která jsou uvedena v rozhodnutí žalovaného z 2.3.2012 pokládá soud za zjištění pravdivá a správná, neboť byly zjištěny z žádosti žalobkyně o azyl a z pohovorů, které byly s žalobkyní v rámci azylových řízení vedeny.

Soud dospěl k závěru, že jediným důvodem, proč žalobkyně opustila Ukrajinu byla její osobní situace, skutečnost, že chtěla, aby se jí žilo lépe a rozhodla se pro žití v České republice. Žalobkyně neměla žádné problémy na Ukrajině, tedy žádné problémy toho rázu, jak jsou uvedeny v ust. § 12 písm. a) nebo b) zákona o azylu.

Soud pak uvádí, že tvrzení žalobkyně jsou tvrzeními účelovými a k tomuto závěru dospěl proto, že její tvrzení se skutkově rozcházejí.

Žalobkyně totiž sama uvádí, že Ukrajinu opustila v roce 2003 proto, že byla účastna dopravní nehody, při které zahynul její přítel, jeho bratr a kamarádi jí to vyčítali, vyhrožovali jí, ona z nich měla strach a měla také strach o svoji rodinu. Žalobkyně však toto tvrzení neuvádí vždy stejným způsobem, neboť jednou uvádí, že dopravní nehodu způsobila ona a při ní zahynul její přítel, podruhé uvádí, že při dopravní nehodě zahynul bratr jejího přítele a jindy pak uvádí, že dopravní nehodu ona sama vůbec nezpůsobila, způsobil ji muž, který tehdy řídil, řídil pod vlivem alkoholu a rodina jejího tehdejšího přítele žalobkyni vytýkala, že nehodě nezabránila, neboť dovolila, aby řídil řidič pod vlivem alkoholu. Žalobkyně v této souvislosti pak ještě uvedla, že dopravní nehodu vyšetřovala na Ukrajině policie a dospěla k závěru, že nehodu zavinil muž – řidič, který řídil pod vlivem alkoholu, jednou uváděla, že policie zjistila, že nehodu zavinila ona a dala jí pouze pokutu. Navíc pak žalobkyně sama uváděla, že ona sama na Ukrajině bydlela na malém městě, které mělo asi kolem tisíce

obyvatel, bratr jejího bývalého přítele, který při nehodě zahynul, žije v Užhorodě, což bylo město vzdálené asi 90 km od městečka, kde žalobkyně žila, někdy do městečka, kde žalobkyně žila, dojížděl na návštěvu za svým známým, dopravní nehoda se měla stát také v Užhorodě. Sama pak uvedla, když popisovala strach z vyhrožování bratra jejího tehdejšího přítele a jeho kamarádů, tedy vyhrožování ze strany soukromých osob, že když byla naposledy na Ukrajině, vůbec se s nimi nesetkala, bratr zemřelého přítele ji nevyhledal a z toho, co žalobkyně uvádí, od doby, kdy žalobkyně žije na území ČR, ji také žádná soukromá osoba, která by jí měla vyhrožovat, nevyhledala. Navíc pak uvedla, že se na policii ani na žádný jiný státní orgán na Ukrajině kvůli vyhrožování ze strany soukromých osob neobrátila.

Tvrzení žalobkyně ohledně dopravní nehody a vyhrožování ze strany soukromých osob, a to s ohledem na skutečnosti, jak žalobkyně celou situaci popisuje, tedy dle názoru soudu není pravdivé, žalobkyni na Ukrajině žádné nebezpečí nehrozí, neboť pokud by jí soukromé osoby vyhrožovaly, zřejmě by jejich výhrůžkám neušla ani při návštěvě Ukrajiny, což se však nestalo a navíc tyto soukromé osoby by jí mohly vyhledat i na území České republiky, i zde jí vyhrožovat, což se však ani v jednom případě, i když žalobkyně žije na území České republiky již řadu let, nestalo. Pokud pak žalobkyně uvádí, že má strach z vyhrožování od bratra jejího zemřelého přítele a jeho kamarádů i vůči své rodině, v tomto směru soud poukazuje na to, že to byla sama žalobkyně, která uvedla, že její sestra se provdala do Maďarska, žije tam a žije tam nyní i její matka. Na Ukrajině tedy žalobkyně žádnou takovou blízkou rodinu již nemá, což uvedla sama.

Pokud pak jde o její osobní život, v doplňujícím pohovoru k důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně uvedla, že dříve pracovala v ČR jako servírka. V baru, kde pracovala, se seznámila se svým přítelem, což bylo v roce 1996 nebo 1997. Asi v roce 2007 spolu začali žít, začali vést společnou domácnost. Uvedla, že její přítel se jmenuje L.D. Nejdříve spolu bydleli v podnájmu v Brně na, nyní bydlí v, na, kde spolu bydlí už asi 3 roky. Na této adrese je rodinný dům, který patří někomu z rodiny přítele. Ona s přítelem bydlí v přízemí a jeho rodina v prvním patře. 25.6.2009 se žalobkyni narodil syn D., příjmení má po žalobkyni, aby s ním při cestování neměla na hranicích potíže. Jako otec tohoto dítěte je zapsán v rodném listě její přítel. Nyní, jak uvedla, je znovu těhotná, očekávají s přítelem narození druhého dítěte.

Soud k tomu uvádí, že i tato tvrzení žalobkyně se soudu nejeví jako pravdivá, neboť žalobkyně v doplňujícím pohovoru uvedla jméno svého přítele Ladislav Doležal, s nimž se seznámila v roce 1996 nebo 1997 a od roku 2007 spolu žijí ve společné domácnosti a on je také otcem jejího dítěte a je zapsán v rodném listě, když z kopie rodného listu vystaveného 23.6.2010 se zjišťuje, že 28.5.2010 se narodilo dítě D. P., jehož matkou je H. V. P., narozena 22.11.1972 na Ukrajině (tedy žalobkyně) a otcem dítěte je V. L., narozený

Žalobkyně uváděla ve svém posledním doplňujícím výslechu, úplně jiné jméno svého přítele, než je jméno muže, který je zapsán jako otec v rodném listě jejího dítěte, takže i okolnosti svého současného osobního života žalobkyně neuvádí stejně, v rodném listě dítěte je zapsán úplně jiný muž než L.D., takže i tvrzení žalobkyně ohledně její současné osobní situace se soudu jeví jako smyšlené.

V tomto směru soud tedy uzavírá, že dospěl jednoznačně k závěru, že žalobkyně vycestovala z Ukrajiny do České republiky, pouze z důvodu osobních, kdy chtěla změnit svou osobní situaci a soud navíc neuvěřil tvrzení žalobkyně o vyhrožování soukromými osobami na území Ukrajiny v důsledku dopravní nehody, při níž měl zahynout jeden člověk, a to s ohledem na okolnosti, které soud uvedl, tedy z toho, že žalobkyně uvádí okolnosti ohledně uvedené závažné dopravní nehody v několika verzích, jednou uvádí, že dopravní nehodu způsobila, podruhé že ji nezpůsobila atd., takže i tuto skutečnost soud pokládá za skutečnost smyšlenou.

Jak soud již citoval žalobkyně nenaplnila podmínky ustanovení § 12 zákona o azylu ale ani podmínky § 14 a) odst. 1 a odst. 2, týkající se doplňkové ochrany, neboť nebylo prokázáno, že v jejím případě by byly důvodné obavy, že pokud by se vrátila do státu, jehož je státním občanem, by jí hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 § 14 a).

Z dokumentů, jež jsou založeny ve správním spise a citovány i v rozhodnutí žalovaného, jež je předmětem soudního přezkumu, nevyplývá, že by nějaké vážné nebezpečí při návratu žalobkyně na území Ukrajiny jí hrozilo, když sama uvádí, že se dosud na žádné státní orgány na Ukrajině neobrátila z důvodu vyhrožování soukromých osob v době, kdy tam žila či pobývala na návštěvě, navíc, při poslední návštěvě Ukrajiny v roce 2003 jí nikdo ze soukromých osob, jichž se obávala, nevyhrožoval, ani ji nenavštívil, ani se s ní nesetkal a ani po celou dobu jejího pobytu na území České republiky se nikdy nestalo, že by jí někdo z osob, z nichž měla obavy, navštívil nebo jí nějakým způsobem vyhrožoval, ať už jí nebo její rodině, která žije v současné době v Maďarsku.

V případě žalobkyně nebyly splněny ani podmínky ustanovení § 13 a § 14 b) zákona o azylu.

Pokud pak jde o ust. § 14 týkající se humanitárního azylu, dle něhož, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Žádné takovéto skutečnosti, tedy aby byly naplněny nějaké podmínky hodné zvláštního zřetele, pro které by bylo na místě udělit žalobkyni humanitární azyl, rovněž zjištěny nebyly.

Navíc sama žalobkyně uvedla v pohovoru, že její syn Denis nese příjmení po ní, aby s ním při vycestování na hranicích neměla potíže, tedy i z toho zcela jednoznačně plyne, že žalobkyně s možností vycestování z České republiky počítá.

Soud tedy uzavírá, že ani po doplněném dokazování, a to doplněným pohovorem s žalobkyní nebyly zjištěny žádné skutečnosti, pro které by měl být žalobkyni udělen azyl dle § 12, 13, 14, 14 a) a 14 b) zákona o azylu a proto soud žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, náklady řízení ji proto nebyly přiznány a pokud jde o žalovaného, který byl ve věci úspěšný, kromě běžné, úřednické činnosti mu žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. října 2012

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně